



[1]

Joan Antoni Solans, in memoriam

Imatge:

Joan Antoni Solans

El dramàtic, sobtat i imprevist traspàs del company arquitecte Joan Antoni Solans i Huguet ens ha deixat una mica orfes. Per descomptat als urbanistes i als arquitectes municipals de tot Catalunya, però també a la professió arquitectònica en general i, fins i tot, m'atreviria a dir, a la resta de professionals del nostre país i més enllà. Els urbanistes i els arquitectes municipals perdem un referent importantíssim, no només teòric, sinó sobre tot pràctic. Llàtzer Moix i Maria Sisternes han glossat d'urgència magníficament la seva figura. En efecte, resulta molt evident que no es podrà explicar l'urbanisme de casa nostra des del 1970 al 2000 sense la gegantina figura de Solans, oimés que la seva petjada, la seva ombra, es perllonga fins avui. Fruit de circumstàncies irrepetibles i de coincidències extraordinàries, la seva personalitat es nodreix tanmateix també d'unes qualitats personals i professionals fora del comú.

El PGM, la DGU i l'Incasòl van ser sens dubte algunes de les seves fites. Però, sobretot, seva és la creació d'una *Administració urbanística catalana* nova de trinca, feta des del no res, quelcom que va ser després replicat en altres indrets. *I això sí que és una estructura d'estat.*

El nostre mestre comú, en Manuel Ribas Piera, que era llicenciat en dret, destacava d'ell, com s'ha recordat, la seva creativitat i brillantor. Dotat d'una erudició enciclopèdica, hi afegeixo tanmateix com a qualitat destacada la seva professionalitat. La professionalitat entesa com una virtut democràtica i que es fonamenta des d'Hipòcrates en un compromís amb el saber pràctic i amb la ètica pública.

Quan vaig presidir la Unió Professional espanyola vam instituir uns premis per reconèixer, junts, les quaranta professions conjuntament, la professionalitat d'algunes trajectòries exemplars. Els arquitectes de tot l'estat, reconeguèrem a Joan Antoni Solans, que malgrat acceptar el premi de bon grat, no va voler recollir-lo personalment degut als esdeveniments sobrevinguts a l'octubre de l'any 2017.

Forçant una mica el llenguatge, gairebé podríem dir que, de fet, en Joan Antón Solans mateix fou la imatge d'una estructura d'estat. En el benentès que un Estat és, bàsicament, una aposta de Dret Públic, un compromís que ell va mantenir arreu i sempre. Un Estat, com també ho diríem d'una Ciutat, ha de ser sobre tot una aposta moral, no només estètica. No és gens estrany, doncs, que tingués sovint topades i desencontres. Justament les estructures d'estat són així, molestes i rígides, poc acomodaticies, però per aquest mateix motiu conformen els països. Una lliçó de valor incalculable i rar que potser podríem preservar de l'oblit. Perquè el nostre és un país que sempre enyora lideratges i estructures, però que, quan els té, quan els hereta, sovint no els valora prou, més aviat els menysté.

La darrera vegada que el vaig veure, per lliurar-li el premi a mans, estava escrivint les seves memòries i va confessar-me alguna que altra anècdota sucosa. Gràcies als americans, va dir-me amb un somriure, que van trencar el puzzle, no vaig ser Ministre de Foment el 1996. Sí que va ser-ho, d'Indústria, en Josep Piqué. Tanmateix estic segur que hagués estat un Ministre de Foment extraordinari. I qui sap, potser ara, tindríem el corredor mediterrani més avançat...

Descansi en pau Joan Antoni Solans.

La seva trajectòria representa un gran honor per la professió dels arquitectes.

Jordi Ludevid i Anglada, arquitecte,
membre de l'AAUC,
fou Degà del COAC, President del CSCAE
i de la Unió Professional espanyola

4/09/2019

[Tornar](#) [2]

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya : <http://pre.arquitectes.cat/ca/coac/joan-antoni-solans-in-memoriain>

Links:

[1] <http://pre.arquitectes.cat/ca/coac/joan-antoni-solans-in-memoriain>

[2] <http://pre.arquitectes.cat/ca/javascript%3Ahistory.back%281%29>